

Sygn. akt II CSK 456/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku K. S., T. S. i S. S.  
o zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia  
o przyjęciu spadku po B. K. S. z dobrodziejstwem inwentarza,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 16 stycznia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców  
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 5 stycznia 2016 r., sygn. akt XV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego jako środek prawny nadzwyczajny przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanego - przynajmniej ze swego założenia - do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z orzeczeniem wydanym przez sąd drugiej instancji. Oznacza to, że skarga kasacyjna nie otwiera przed stroną trzeciej instancji, której celem byłoby skorygowanie błędnego, w przekonaniu strony, skarżonego orzeczenia. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, kodeks postępowania cywilnego ogranicza przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawcy powołali przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, przy czym obie przesłanki ujęli łącznie. Zagadnienie, które skarżący zaledwie zasygnalizowali, wiąże się z dopuszczalnością stosowania do biegu terminów zawitych przepisów kodeksu cywilnego odnoszących się do biegu terminu przedawnienia, w szczególności art. 123 § 1 pkt 1 k.c. do biegu terminu z art. 88 § 2 k.c. Uwzględniając okoliczności faktyczne sprawy, chodziłoby zatem o skutki wszczęcia postępowania, w trybie art. 690 k.p.c., o zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia o przyjęciu spadku, którego to uchylenia sąd spadku nie zatwierdził wobec cofnięcia przez skarżących wniosku wszczynającego takie postępowanie. Skarżący trafnie w skardze dostrzegają,

że bez zatwierdzenia ich oświadczenia przez sąd, oświadczenie to nie wywiera żadnych skutków, a zatwierdzenie, przybierające charakter orzeczenia, jest rozstrzygnięciem co do istoty sprawy. Konstruując wątpliwości skarżący jednak pomijają, że we wszczętym przez nich, w trybie art. 690 k.p.c., postępowaniu w sprawie oznaczonej sygn. IX Ns [...], nie doszło do wydania żadnego orzeczenia, ponieważ wniosek w tej sprawie, o zatwierdzenie oświadczenia, cofnęli, a postępowanie w tej sprawie prawomocnie umorzono. Wobec jednoznacznego brzmienia art. 203 § 2 k.p.c., mającego również zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym, że pozew (wniosek) cofnięty nie wywołuje żadnych skutków prawnych, wykluczyć należy istnienie w sprawie zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie miałyby wpływ na wynik badanej sprawy. Zagadnienie, które nie powstało w ustalonym stanie faktycznym, jest zagadnieniem abstrakcyjnym, nieodpowiadającym założeniu i celowi określonym w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. i wskutek tego nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Rozstrzyganie zagadnień abstrakcyjnych reguluje art. 60 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jedn. tekst: Dz.U z 2016 r., poz.1254 ze zm.).

Zauważyć ponadto należy, że niedopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na zarzutach naruszenia przepisów dotyczących ustalania faktów i oceny dowodów, o czym wprost stanowi art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że art. 233 § 1 k.p.c., jako dotyczący oceny dowodów, nie może stanowić uzasadnionej podstawy skargi kasacyjnej (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r. III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 26 kwietnia 2006 r. V CSK 11/06; z dnia 10 czerwca 2014 r. I PK 309/13; postanowienie z dnia 27 września 2013 r. V CSK 574/12 - nie publ.).

Z uwagi na powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw

jw